

paa at nævne, hvilke Omstændigheder man vil kunne antage, der kunde begrunde, at Kommunalbestyrelsen skønnede, at Halvdelen af den bestemte Understøttelse var nødvendig, eller at vedkommende slæt ikke skulde have noget.

Der er endvidere foreslaaet den Ændring, at for saa vidt en Enke, der har faaet tildelt Understøttelse ifølge Loven, opnaar en betydelig Forbedring i sine Livsvilkaar, uden at det skyldes hendes eller hendes Børns Arbejde, idet der f. Eks. kan blive Tale om, at hun modtager Arv eller Gave eller en større Vinding paa en eller anden Maade, skal den Understøttelse, der en Gang er givet hende, kunne bortfalde. Det er Kommunalbestyrelsen, der i alle Tilfælde faar disse forskellige Sager til Behandling og faar Løjlighed og Ret til at udtale sig derom, men naturligvis er det meget stærkt betonet, at Enkens Kaar i det hele væsentlig skal forbedres, for at den Understøttelse, der en Gang er ydet hende, kan falde bort.

Folketingets Repræsentanter i Fællesudvalget har endvidere opnaaet, at den Bestemmelse, som fandtes i Landstingets Lovforslag, og som gik ud paa, at den Enke, der var kommet ind under Loven, under ingen Omstændigheder samtidig kunde modtage Hjælp fra Hjælpekassen, er omdannet noget, idet der nu staar i Lovforslaget, at for saa vidt Moderen eller Børnene er syge, skal det kunne lade sig gøre, at vedkommende modtager Hjælp af Hjælpekassen. Man vil forstaa, at det er en ret væsentlig Indrømmelse, der her er gjort, skønt vi paa dette Omraade havde ønsket at gaa betydeligt videre. Man vil forstaa, at det uden en saadan Undtagelse vilde kunne blive overordentlig vanskeligt at benytte sig af Loven, idet en Enke netop, naar Sygdom er til Huse, vil have meget svært ved at klare sig med de Beløb, der er fastsatte i Lovforslaget. Maa jeg i denne Forbindelse udtale, at jeg forstaa Lovforslaget saaledes, at for saa vidt der hengaar en Tid fra Mandens Død, indtil det bliver fastsat, hvor meget vedkommende Enke skal have, og om hun i det hele taget kan anses for trængende, kan der blive Tale om en Overgangstid — vistnok i de fleste Tilfælde for Byernes og særligt for Københavns Vedkommende —, hvori det bliver nødvendigt at yde et Bidrag fra Hjælpekasserne. Jeg har forstaaet Lovforslaget saaledes, at det ikke skal være udelukket at yde af Hjælpekassen, indtil det endelig bliver fastslaaet, hvor stort et Beløb vedkommende Enke

skal have til sine Børns Opdragelse. Men naturligvis var det meget rart, om den højtærede Indenrigsminister vilde udtale sig netop om dette Forhold. Jeg tror, at det har været den almindelige Mening indenfor Udvalget, at Loven paa dette Punkt skulde forstaaes paa den Maade, jeg her har angivet.

Landstinget har foretaget den Ændring i Folketingets Affattelse, at Staten skulde betale Halvdelen, Kommunerne Halvdelen af Udgifterne. Folketinget havde i sin Tid vedtaget, at Staten kun skulde betale $\frac{1}{3}$, Kommunerne altsaa $\frac{2}{3}$. Som jeg ogsaa udtalte ved Sagens første Behandling, nærede jeg ikke nogen stor Tro til, at man i den Henseende kunde komme tilbage til Folketingets Affattelse. Jeg for mit Vedkommende har ikke haft noget imod Delingen i to lige Dele, især efter at de faste Takster er opretholdt. Forholdet havde efter min Mening været et andet, dersom det frie Skøn var fastholdt, saa vilde jeg absolut have holdt paa, at Staten kun skulde udrede en Trediedel. Jeg tror, at det i dette Tilfælde vilde have været et godt Princip. Men da der nu fra Lovgivningsmagtens Side for alle Tilfælde fastsættes, hvor stor Understøttelse der skal gives, anser jeg det for rigtigt, at Staten paatager sig den samme Byrde som Kommunerne.

Vi har stillet et Ændringsforslag gaaende ud paa, at de Enker, der for Tiden er under Fattigvæsenet eller støttes af Hjælpekasserne, ikke skal forhindres i at komme ind under denne Lov. Det er tværtimod mit Ønske — og det deles temmelig sikkert af alle Medlemmer i denne Sal —, at overhovedet alle de Enker, som er under Fattigvæsenets Forsørgelse eller modtager Hjælp af Hjælpekasserne, uden Undtagelse kan komme ind under Loven, ikke alene fordi Fattigvæsenets og Hjælpekassernes Budgetter trænger haardt til Aflastning, men meget mere af Hensyn til den moralske Betydning, som det, at saa mange som muligt kommer ind under denne Lov, vil have.

Dette er de vigtigste og betydningsfuldste af de Ændringsforslag, der er stillede i Fællesudvalgets Indstilling. Jeg anbefaler dem alle og selve Lovforslaget til Vedtagelse.

Vi staar nu — i hvert Fald saa vidt man kan skønne — ved Afslutningen af et nyt stort socialt Lovgivningsarbejde. Det gaar jo saadan med den sociale Lovgivning, at man stadig graver dybere og dybere ned, at man stadig kommer ind paa